

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

at være taknemlig over for Aamtsrådsforeningen, der her går i spidsen og siger, at der er et behov oppe i tiden, som de også må være med til at dække, og de påtager sig den forpligtelse, der ligger heri, hvis folketinget er enig derom. Jeg er helt enig med hr. Bernhard Baunsgaard, når han siger, at der er publikumshensynet, der er folketingshensynet, og der er hensynet til Det rejssende Landsteater, men der er også et hensyn til Aamtsrådsforeningen og dem, der sidder ude omkring, og som er gået med ind i dette billede, som vi også nok skal tage ind i hele hensynsproblematikken.

Jeg vil sige til fru Nathalie Lind — jeg tror ikke, det har så megen indvirkning på fru Eva Rothenborg — at det er en skildring af det øjeblikkelige teater, når der i bemærkningerne står „politisk såvel som upolitisk“. Det er for så vidt ikke en formålsparagraf. Men jeg er også enig i: hvad er politisk, og hvad er ikke-politisk? Man kan have det rene gøgl, og det er også godt til sin tid, men der kan også være meningsfyldt børneteater, som selvfølgelig altid vil være politisk teater. Det er politisk teater, når det har en pædagogisk virkning. Det vil det altid være. Det kommer an på, hvor snævert man indgrænser ordet politik, og da lægger vi nok i dette høje ting en gang imellem ligesom noget andet i det end almindelige mennesker, folk uden for dette ting.

Jeg skal ikke sige mange ting til fru Eva Rothenborg. Jeg kender jo hendes skeptiske og mistroiske sind på alle kulturområder, så hendes tale forbløffer mig ikke. Men vi skal altså én gang til have den om socialisme. Her må jeg sige til hr. Schlüter, at jeg synes det var ualmindelig rigtigt sagt, at dette er ikke socialisme. Her er tale om, at vi er ved at lave nogle fornuftige samfundsordninger. De kan blive bedre end det, der er forelagt. Men det dér med socialisme og så det med, at undervisningsministeren er den værste! Ja, nu er vi jo kommet ud af kvindeåret, så nu kan kvinde være kvinde værst igen. Jeg synes nu ikke, det er rimeligt at sige noget sådant.

Jeg vil også gøre den bemærkning, når man taler om private teatre: hvad er egentlig private teatre i dag? Er det ikke et levn? Kommer pengene ikke enten fra staten eller fra kommunerne? Jeg ved, der har været et

par eksperimenter i den forløbne sæson, men der er ingen af dem, der ikke har søgt om statstilskud, enten direkte eller gennem abonnementsordning, så jeg tror godt, vi kan holde op med at tale om dette med det private teater.

Dette er en samfundsopgave, efter nogles mening i hvert fald, en service, vi tilbyder vore medborgere, og den skal finde sit naturlige og rimelige leje. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg tror, at blandt de mange kulturaktiviteter, der findes i øjeblikket, er teatre noget meget væsentligt. Og den frodighed, som hr. Schlüter efterlyste, er den ikke netop kommet, da vi begyndte at lave lovgivning om teater uden for Det kgl. Teater? Det er jo dér, det startede i og for sig. Vi har taget skridt for skridt fra den første lov i 1964, tror jeg det var, som en del af os vel har været med til at forberede, over de love, der er kommet senere, og hver gang vi har taget et skridt fremad, har det blomstret. Man kan sige, at lovene er blevet for hurtigt forældet, men det er måske i kraft af en stigende aktivitet ikke det dårligste resultat for en lov.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg i øvrigt kun sige, at man kan jo diskutere, om navnet skal være Landsoperaen eller Den jyske Opera. Der er mange muligheder, som vi kan tage op og diskutere. Det afgørende er jo, at vi får dette initiativ, som vi alle sammen ved at Århus har sin meget store andel i er kommet op at stå, har overlevet, at vi får dette videreført nu, så det kan gå ind i et samlet billede af, hvad vi kan tilbyde også uden for København.

Jeg har bemærket mig de bemærkninger, der er faldet om styrelsen. Nu er det jo ikke kun 14 aamtsrådsmedlemmer og så 1 udpeget af kulturministeriet. Danmarks teaterforeninger er også repræsenteret, personaleforeningerne er også repræsenteret, og der er også 1 af lederne af de teatre, der medvirker under selve ordningen, hvor Det danske Teater selvfølgelig sammen med Den jyske Opera er de faste elementer.

Vi kan diskutere dette, men det, der er sagen, er jo, at de ikke er programansvarlige i styrelsen. Det svarer meget til den storkøbenhavnske ordning, hvor man har en styrelse, hvor politikerne sidder, de bevilgende myndigheder, og så har man bestyrelsen. Det er dem, der har med Det danske Teater